

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/160/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816201785
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8816201785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónii Kandravej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcov: 1/ L. X., S.. XX.XX.XXXX, M. A. Č.. XXX, XXX XX A., 2/ U. X., S.. XX.XX.XXXX, M. A. Č.. XXX, XXX XX A., proti žalovanej: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, o návrhu žalobcov na obnovu konania, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 24.07.201, č. k. 3C/56/2016-40, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalobcom p riznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou zo dňa 07.03.2016 domáhali, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 10C/266/2012 a aby nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 11.03.2013, sp. zn. 10C/266/2012.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením vyslovil, cit.: „I. Súd p o v o ľ u j e obnovu konania vedeného na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 10C/266/2012.

II. Účastníkom sa trovy konania n e p r i z n á v a j ú.

III. Súd o d k l a d á vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia - platobného rozkazu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 11.03.2013 sp. zn. 10C/266/2012.“.

3. Vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého dňa 06.07.2012 bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu zo strany žalobcu, (v tomto konaní žalovaný) proti žalovaným, (v tomto konaní žalobcovia). Podanie návrhu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 2199956 1 04 bola so žalovanými 1/ a 2/ uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 04. 10. 2007, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným mimoriadny medziúver vo výške 8.298,48 eur. Žalovaní sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 6,79 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 50,29 eur a do naspenia 40% cieľovej sumy vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení pravidelné mesačné vklady vo výške 41,49 eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení a zúčtovaní účtu mimoriadneho medziúveru s účtom stavebného sporenia splácať stavebný úver vrátane úrokov 4,70% ročne mesačnými splátkami vo výške 75,95 eur. Nakoľko žalovaní neplnili zmluvné povinnosti, boli žalobcom upomínaní a upozorňovaní na riadne a

včasné uhrádzanie splátok a vkladov. Žalovaní na základe upomienok v poskytnutej lehote nedoplatili dlžné splátky. Z dôvodu podstatného porušenia zmluvnej povinnosti žalovanými omeškaním v splácaní, odstúpil žalobca dňa 17.05.2012 v súlade s čl. VI. a VII. úverovej zmluvy od Zmluvy mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a vyzval žalovaných na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov v 7- dňovej lehote. Žalovaní finančné prostriedky vcelku v danej lehote nevrátili. Zostatok pohľadávky ku dňu 31.05.2012 bol vo výške 7.157,12 eur s 11,79% ročným úrokom z omeškania od 01.06.2012 z istiny vo výške 7.136,43 eur. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz sp. zn. 10C/266/2012 dňa 11.03.2013. Voči platobnému rozkazu podal žalobca v 2. rade odpor zo dňa 02.04.2013. Krajský súd v Prešove odpor odmietol uznesením zo dňa 07.11.2013. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v 2. rade odvolanie. Odvolanie bolo Krajským súdom v Prešove odmietnuté z dôvodu jeho oneskoreného podania. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobcovia využili možnosť opravných prostriedkov proti platobnému rozkazu.

4. Prijal právny názor, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi pôvodným veriteľom a žalobcami bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. V súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, po preskúmaní veci, a to návrhu na obnovu konania, ako aj pripojeného spisu sp. zn. 10C/266/2012, súd prvej inštancie uzavrel, že v pôvodnom konaní súd pri svojom rozhodovaní, tak ako to uviedli žalobcovia, nebral zreteľ na judikatúru Európskeho súdneho dvora ohľadom ochrany spotrebiteľa, t.j. nebral v úvahu skutočnosti a dôvody, ktoré v konečnom dôsledku by mohli priviesť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie, nakoľko je nesporné, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva, a to aj napriek tomu, že išlo o zmluvu uzavretú podľa obchodného zákonníka. Súd sa v pôvodnom konaní v tomto smere nezaoberal jednotlivými dojednanými zmluvnými podmienkami z hľadiska ich primeranosti, a to, či takýmto dojednaním nebola spôsobená nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t.j. v neprospech navrhovateľov. Aktuálna právna úprava definuje šesť dôvodov prípustnosti návrhu na obnovu konania § 397 písm. a) až f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Pokiaľ sa jedná o dôvod obnovy konania uvedený v písm. e), je podľa súdu nepochybné, že ide o vyjadrenie nadradenosti komunitárneho práva právu vnútroštátnemu (čl. 7 ods. 2 Ústavy SR. Rovnako je zrejmé, že rozhodnutie Súdneho dvora alebo iného orgánu Európskych spoločenských (na rozdiel od dôvodu pod písm. d)) nemusí byť vydané bezprostredne v súvislosti s pôvodným konaním. Nadväzne je teda možné vyvodiť záver, že súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania prejudiciálne posúdi súlad pôvodného meritórneho rozhodnutia s judikatúrou Súdneho dvora alebo iného orgánu Európskych spoločenských. Preto súd dospel k záveru, že v danej právnej veci sú v zmysle ustanovenia § 397 písm. e) CSP dané dôvody na obnovu konania, a preto povolil obnovu konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10C/266/2012.

5. Aplikoval ustanovenia § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z., § 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb., § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 397 písm. a), e), § 403 ods. 1 a 2, § 404, § 412, § 413 ods. 1 a 2, § 470 ods. 2 CSP.

6. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko si žalobcovia náhradu trov konania neuplatnili a zo súdneho spisu im žiaden nárok na náhradu trov ani nevznikol, súd im nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Obsah odvolania

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Podľa názoru žalovaného neboli splnené podmienky pre podanie žaloby, a teda súd mal žalobu zamietnuť. Podľa § 397 písm. e) CSP, je dôvodom na povolenie obnovy konania, ak právoplatný rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EU, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné. Žaloba neuvádza žiadne rozhodnutie vyššie citovaných európskych inštitúcií, ktoré by sa priamo týkali resp. boli by záväzné pre sporové strany. Rozhodnutia citované v žalobe nie sú vecne a personálne prepojené s konaním, ktoré sa má obnoviť. Tento právny názor vyslovil vo svojom uznesení aj Krajský súd v Prešove sp. zn. 2Cob/15/2015 zo dňa 28.05.2015, kde v obdobnej veci tento odvolací súd potvrdil zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania podaného z dôvodu uvedeného v ust. § 397 písm. e) CSP. Jedinou výnimkou, kedy Súdny dvor EÚ zakotvil povinnosť prelomiť zásadu res iudicata je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie ale do kompetencie orgánu Európskej únie. Žalovaný tiež namietal, že žaloba bola podaná po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty na

podanie žalobcami. Občiansky súdny poriadok ako aj Civilný sporový poriadok určuje subjektívnu lehotu ako 3 mesiace, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žalovaný má za to, ako to už uviedol vo vyjadrení k žalobe, že žalovaní mohli uplatniť všetky argumenty a dôvody pre zrušenie platobného rozkazu už v rámci podaného odporu. Tvrdené skutočnosti resp. rozhodnutia existovali už v čase vedenia pôvodného konania, nešlo o žiadne nové skutočnosti a rozhodnutia, ktoré by nemohli žalovaní uplatniť v pôvodnom konaní. Žaloba neobsahovala ani žiadne rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, ktoré by sa týkali veci samotnej. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 04.04.2014. Vzhľadom k tomu má žalovaný za to, že žaloba o povolenie obnovy konania nebola podaná v 3-mesačnej subjektívnej lehote, ktorá žalobcom uplynula dňa 04.07.2017. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal otázkou, či boli splnené všetky podmienky pre povolenie obnovy. Ďalšie nesprávne právne posúdenie sa týka právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovaným, ktorý bol založený na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 04.10.2007. Podľa čl. I zmluvy o úvere účelom poskytnutia úveru bolo financovanie nadobudnutia resp. rekonštrukcie nehnuteľností, teda tento samotný vylučuje tento typ zmluvy spod svojej pôsobnosti. Preto súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a posúdil zmluvný vzťah medzi sporovými stranami (bod 39 odôvodnenia). Vzhľadom k tomu nebolo a nie je možné preskúmať súdom zmluvu uzavretú medzi sporovými stranami podľa tohto zákona. Žalovaný zároveň poukazuje na skutočnosť, že v čase vedenia súdneho konania platila pre vydanie platobného rozkazu pri spotrebiteľských zmluvách právna úprava ust. § 172 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa ust. § 172 ods. 1 OSP súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Podľa ods. 9 tohto paragrafu 172 OSP, ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Okresný súd Vranov nad Topľou v tejto veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 10C/266/2012 dňa 11.03.2012. Z uvedeného faktu implicitne vyplýva, že súd sa zaoberal posúdením zmluvných podmienok, keďže podmienkou pred vydaním platobného rozkazu podľa ods. 9 § 172 OSP je, že platobný rozkaz bude vydaný iba vtedy, ak zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom k týmto skutočnostiam žalovaný považuje povolenie obnovy konania 10C/266/2012 za nesprávne a v rozpore s platnými procesnými právnymi predpismi. Okrem toho žalovaný poukazuje opätovne na skutočnosť, že žalobcovia využili prostriedky procesnej obrany, kde mohli uplatniť všetky argumenty, dôkazy a súdne rozhodnutia uvedené v návrhu na povolenie obnovy konania vrátane využitia možnosti právneho zastúpenia advokátom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný napadol aj výrok o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia - platobného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 106/266/2012 zo dňa 11.03.2013. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok o povolení obnovy konania č.k. 3C/569/2016 zo dňa 24.07.2017 ako aj výrok o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia platobného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10C/266/2012 zo dňa 11.03.2013 zmenil a žalobu o povolenie obnovy konania zamietol alebo napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Navrhli napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Dali do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/14/2016-92 zo dňa 26.1.2017, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/356/2014, ktorým súd zamietol návrh na obnovu konania. Poukázali aj na stanovisko Ministerstva spravodlivosti, odbor legislatívy občianskeho a obchodného práva zo dňa 21.06.2012 k obnove konania.

9. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že predložené uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/14/2016 zo dňa 26.01.2017 je názorom jedného senátu Krajského súdu v Prešove. Judikatúra Európskeho súdneho dvora sa zaoberala predovšetkým povinnosťou súdu zabezpečiť právnu úpravu, na základe ktorej súd má právo preskúmať povahu zmluvných podmienok. V čase vydania napadnutého platobného rozkazu táto právna úprava ochrany spotrebiteľa pred nekalými zmluvnými podmienkami už existovala. Žalovaný predložil judikát Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/15/2015 zo dňa 28.05.2015 s iným právnym názorom na povolenie obnovy konania z dôvodu uvedeného v ust. § 397 písm. e) CSP. Žalobcovia svoje procesné práva, vrátane práva na právne zastúpenie, resp. zastúpenie združením na ochranu spotrebiteľa nevyužili pri podaní odporu. Právo na uplatnenie ich procesných práv im nebolo odopreté, ani žalobcom nik nebránil v jeho uplatnení.

Právna istota by mala byť zachovaná na oboch stranách sporu. Pokiaľ je vec právoplatne rozhodnutá obnova konania by mala byť povolená iba v zákonom stanovených prípadoch, nie na základe judikátov Európskeho súdneho dvora, ktoré s vecou samou nesúvisia resp. právneho názoru jedného zo senátov Krajského súdu v Prešove. Žalobca naďalej trvá na svojich doterajších tvrdeniach a dôkazoch o tom, že neboli naplnené podmienky obnovy konania.

Hodnotenie odvolacieho súdu

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Žalobca v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

13. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

14. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkovi konania posúdiť ako súd v ich veci vložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

16. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

17. Hoci zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 06.03.2006 vzhľadom na znenie ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzatvorenia nemala charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedené neznamena, aby táto zmluva nebola zmluvnou spotrebiteľskou. V tom čase ochrana spotrebiteľa bola obsiahnutá v zákone č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Tento právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 3 ods. 3 zakotvoval právo každého spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako

aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie, teda nevylučovalo, aby charakter spotrebiteľskej zmluvy nemohla mať i zmluva o úvere uzatvorená v súlade s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

18. Novelou Obchodného zákonníka uskutočnenou zákonom č. 454/2008 Z. z. s účinnosťou od 15.01.2009 bolo zmenené ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle novelizovaného znenia tohto ustanovenia v prípade, ak záväzok vznikol so spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom bol spotrebiteľ, úroky z omeškania mohli byť dohodnuté najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov Občianskeho práva. Pre možnosť aplikácie tohto ustanovenia nie je právne významné, kedy bola spotrebiteľská zmluva uzatvorená, ale kedy došlo k vzniku omeškania. Je to zrejmé z ustanovenia § 768f zákona č. 454/2008 Z. z. upravujúceho prechodné ustanovenie účinné od 15.01.2009, podľa ktorého ustanovenia účinné od 15.01.2009 sa nevzťahujú na omeškanie, ktoré vzniklo pred 15.01.2009.

19. Vo veci 10C/266/2012 k vzniku omeškania došlo až po 15.1.2009, nakoľko žalovanému bol priznaný úrok z omeškania vo výške 11,79 % ročne zo sumy 7.157,12 Eur s účinnosťou od 01.06.2012 v dôsledku čoho súd prvej inštancie pri rozhodovaní o úroku z omeškania musel vychádzať z novelizovaného znenia ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Dojednanie úrokov z omeškania nad limit stanovený Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. spĺňa definíciu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

20. Vo veci 10C/266/2012 súd prvej inštancie neskúmal z úradnej povinnosti neprijateľnosť dojednaní o úrokoch z omeškania, čím konal v rozpore s rozsudkom Európskeho súdneho dvora vydaným vo veci Océano Grupo Editorial C-240/98 až C-244/98 ukladajúcim národnému súdu i z vlastnej iniciatívy určiť, či je zmluvná podmienka neprimeraná alebo nečestná alebo nepriznať plnenie z takejto neprimeranej alebo nečestnej podmienky. Cieľ čl. 6 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorý od členských štátov vyžaduje zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nekalej povahe takých podmienok. Účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len ak národný súd má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh.

21. V konaní vedenom pod sp. zn. 10C/266/2012 sa nezohľadnilo rozhodnutie Európskeho súdneho dvora ukladajúce povinnosť súdu z vlastnej iniciatívy posúdiť neprijateľnosť zmluvných dojednaní, a teda bol naplnený dôvod pre povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) CSP.

22. Odvolací súd predovšetkým upriamuje pozornosť na skutočnosť, že obnova konania sa týka veci sporu v spoločenských vzťahoch, ktoré spadajú do dôležitej sféry újnej ochrannej politiky a dokonca základného práva, ktoré síce nie je súčasťou sústavy základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky, ale je súčasťou Charty základných práv Európskej únie. Vec je špecifická tým, že Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. ako žalujúca strana na súde návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatnil plnenie z tzv. neprijateľnej zmluvnej podmienky (úroky z omeškania dojednané nad limit stanovený Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., poplatok za spracovanie medziúveru, poplatok za vedenie úverového účtu, vydanie veriteľovi blankzmenky), ktorá mu bola právoplatne administratívnym zamestnancom súdu priznaná a v predmetnom konaní presadzuje zvrátenie procesu obnovy konania, a teda logicky udržania problematického platobného rozkazu. Aplikačná prax synonymne používa k termínu neprijateľná zmluvná podmienka aj termín nečestná zmluvná podmienka. Pritom sú všeobecne známe obavy, že spotrebiteľia nie vždy dokážu posúdiť prípadnú hrubú nerovnováhu zmluvných podmienok. Isteže rozkazné konanie je prípustné aj v spotrebiteľských veciach, no treba poznamenať, že je aj najčastejšie spochybňované z pohľadu, že priemerný subjekt práva nepoukáže na nečestnosť formulárových zmluvných klauzúl.

23. Kým obnova procesu smeruje k znovuotvoreniu právnej možnosti súdnej kontroly zmluvných podmienok, na ktorú zdá sa súd v rozkaznom konaní rezignoval, tak Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. sleduje v demokratickej spoločnosti neželaný stav, a to udržanie právoplatnosti platobného rozkazu inter alia aj na plnenie zo zakázanej zmluvnej podmienky, a teda stav unijným právom neželaný a dokonca stav, ktorý súdny dvor odporučil členským štátom odstraňovať rovnako intenzívne ako ukladajú

vnútroštátne pravidla verejného poriadku. Teda pravidla, ktorých dodržiavanie treba vždy za každých okolností v demokratickej spoločnosti vyžadovať.

24. Odvolací súd sa nestotožňuje so žalobcom, ktorý vytyka extenzívny výklad procesných ustanovení o obnove konania. Podľa odvolacieho súdu sa použil adekvátny výklad príslušných procesných ustanovení vrátane § 397 písm. e) CSP.

25. Nemali by byť pochybnosti o tom, že neprijateľná zmluvná podmienka sa nemôže používať, a že členské štáty majú prijať účinné opatrenia, aby sa zabránilo ďalšiemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

26. Napriek povinnosti žalovaného konať voči spotrebiteľom s odbornou starostlivosťou Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. ako žalujúca strana si plnenie z takejto problematickej klauzuly uplatňuje a sám žalobca si uplatnil nečestnú podmienku v rozkaznom konaní, ktoré je typickým procesom bez pojednávania. Naopak, ak sa sleduje verejné prejednanie vecí, tak je to súd, ktorý po skonštatovaní pochybenia v základnom konaní povolil obnovu konania a vec smeruje práve k pojednávaniu a verejnému prejednaniu vecí.

27. Je potrebné priznať, že v rámci skráteného (rozkazného) konania súdy nie vždy dokážu takúto problematickú klauzulu vyhodnotiť. Riziko súvisí práve s tým, že sa v rozkaznom konaní dokazovanie a pojednávanie spravidla nevykonáva. V predmetnej veci súd spoločnosti Prvej stavebnej sporiteľni, a.s. ako žalobcovi v rozkaznom konaní vyhovel, priznal plnenie aj s úrokom z omeškania vo výške 11,79 %, teda nad limitom stanoveným Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a je evidentné, že tento výsledok žalobca sleduje udržať. Je rovnako evidentné, že za týmto cieľom argumentuje zužujúcim výkladom dotknutých procesných ustanovení, ktoré umožňujú proces obnoviť. Podľa názoru odvolacieho súdu v prvoinštančnom konaní o obnove konania súd konal v súlade s princípmi súkromného procesného práva a použili adekvátne výkladové pravidla.

28. Pre úplnosť sa poznamenáva, že ak spoločnosti Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. ako žalobcovi právo na plnenie patrí, povolením obnovy nič nestráca a pred verejnosťou na pojednávaní má možnosť svoju pohľadávku obhájiť. Vylúčiť nemožno ani (znovu) priznanie plnenia z problematických podmienok. Na druhej strane sú žalobcovia ako spotrebiteľia, ktorým sa v základnom procese nedostalo adekvátnej a Súdnym dvorom opakovane prízvukovanej ex offo súdnej kontroly zmluvných podmienok.

29. Žalovaný argumentuje, že vydaním platobného rozkazu okresný súd osvedčil splnenie všetkých podmienok na jeho vydanie a že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky.

30. Tento záver považuje odvolací súd za vecne nesprávny, a ako sa uvádza nižšie, podstatne sa mení právna pozícia žalovaného vo svetle rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-49/14. Žalovaný nerozlišuje platobný rozkaz, ktorým sa priznalo plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a teda v rozpore s § 397 písm. e) CSP. Odvolací súd je toho názoru, že takýto platobný rozkaz, po rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-49/14, v exekučnom konaní nie je materiálne vykonateľný v časti na plnenie z neprijateľnej podmienky (úrokov z omeškania, ktoré sú nad limitom stanoveným Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a i.). A naopak, pri adekvátnom výklade práve obnova konania predstavuje účinný (efektívny) prostriedok ochrany pri napíňaní cieľa článku 6 odsek 1, článku 7 odsek 1 Smernice 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

31. Dotknutý platobný rozkaz s účinkami rozsudku vydal administratívny zamestnanec súdu, nie sudca, a to v období existencie registrov „Ro“, na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Dojednanie úrokov z omeškania nad limit stanovený Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. bol opakovane predmetom rozhodovania súdov SR vrátane tunajšieho súdu (porovn. rozsudok vo veci sp. zn. 7Co/395/2015).

32. Nemožno prehliadať pritom práve prebiehajúce prejudiciálne konanie k výkladu príslušných ustanovení Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v spojení s článkom 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie, či priznanie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky je podstatným dôvodom na prelomenie účinkov materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Rovnako sú nevýznamné aj časové súvislosti vyplývajúce z právoplatných rozsudkov, ktorými sa dospelo k záveru o neprijateľnosti zmluvnej pokuty (nečestná

podmienka sa nestáva nečestnou až judikovaním súdu, ale tým, že spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech slabšieho), § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

33. S vyššie uvedeným názorom súvisí práve návrh na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie k výkladu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-49/14 na otázku: „Či rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-49/14 možno vykladať aj tak, že dopadá aj na právnu úpravu akou je slovenská právna úprava skráteného konania, ktorá síce umožňuje v skrátenom konaní nevydať platobný rozkaz v prípade neprijateľných zmluvných podmienok, ale na druhej strane umožňuje vydávať platobné rozkazy s účinkami rozsudkov aj administratívnym zamestnancom súdu bez vykonania dokazovania, bez pojednávania, bez posúdenia veci sudcom, v tzv. registri „Ro“.“

34. Nateraz je známe vyjadrenie Európskej komisie, cit. „Na základe týchto skutočností Súdny dvor dospel k záveru, že existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutí spotrebiteľia nepodajú požadovaný odpor buď z dôvodu mimoriadne krátkej lehoty stanovenej na tento účel. alebo z dôvodu, že ich od výkonu práva na obranu môžu odradiť trovy spojené so súdnou žalobou, ktoré vzniknú v pomere k výške napadnutého dlhu. alebo z dôvodu, že nepoznajú alebo si neuvedomujú rozsah svojich práv. alebo napokon z dôvodu, že návrh na vydanie platobného rozkazu má obmedzený obsah, a teda nemajú kompletne informácie.“

„Vnútroštátny súd uvádza, že v prejednávanej veci toto ustanovenie nebolo uplatnené, nie je však známe z akého dôvodu.“

„Podľa Komisie preto nie je možné povedať s istotou či v prejednávanej veci došlo k nesprávnej aplikácii § 172 OSP, alebo či má § 172 OSP také nedostatky, ktoré vedú k systematickému zanedbávaniu ochrany spotrebiteľa v konaniach o platobnom rozkaze.“

„V prospech druhej hypotézy hovorí nekonzistentnosť medzi odsekom 1 a odsekom 9 § 172 OSP. V zmysle § 172 ods. 1 OSP sa o návrhu na vydanie platobného rozkazu rozhoduje na základe skutočností uvedených navrhovateľom. Táto formulácia ponecháva otázku dokazovania v konaní o platobnom rozkaze otvorenou. Naopak, z logického výkladu § 172 ods. 9 OSP vyplýva, že súd je schopný posúdiť, či v pred ním prejednanom spore je odporcom spotrebiteľ a či spotrebiteľská zmluva obsahuje nekalé podmienky iba potom, čo vykonal dokazovanie pozostávajúce aspoň z dôkladného preskúmania zmluvy, na ktorej sa zakladá nárok navrhovateľa. Napriek tomu, že táto nekonzistentnosť je veľmi pravdepodobne ľahko prekonateľná pomocou logického výkladu § 172 OSP. nie je možné vylúčiť, že vo veci samej prispela k tomu, že súdny úradník rozhodujúci o vydaní platobného rozkazu podľa všetkého neskúmal otázku, či spotrebiteľská zmluva obsahovala nekalé podmienky.“

„Tento výklad podporuje aj znenie piatej prejudiciálnej otázky, kde vnútroštátny súd uvádza, že platobný rozkaz sa vydal bez dokazovania a iba na základe tvrdení žalobcu.“

„Podľa názoru Komisie je možné súhlasiť s týmto hodnotením vnútroštátneho súdu. Je totiž možné, že priemerný spotrebiteľ bude odradený od podania odporu tak z dôvodu krátkej lehoty, ako aj z dôvodu, že nebude schopný bez právnej pomoci vypracovať odpor proti platobnému rozkazu, a náklady na právnu pomoc sa mu budú javiť ako neprimerané hodnote sporu.“

„Z dôvodov uvedených vyššie Komisia navrhuje zodpovedať tretiu, štvrtú a piatu prejudiciálnu otázku v tom zmysle, smernica 93/13 sa má vykladať vo svetle zásady efektivity v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá znemožňuje alebo neprimerane sťažuje spotrebiteľovi podanie odporu proti platobnému rozkazu, ktorý bol vydaný iba na základe tvrdení žalobcu, bez dokazovania, bez uplatnenia vnútroštátnych predpisov zakazujúcim vnútroštátnym súdom vydať platobný odpor, ak spotrebiteľská zmluva obsahuje nekalé podmienky, pričom lehota na podanie odporu je krátka a spotrebiteľ môže byť odradený od podania odporu bez právnej pomoci. Prináleží vnútroštátnemu súdu, ktorý priamo pozná príslušné procesné pravidlá, aby rozhodol, či takéto konania znemožňuje alebo neprimerane sťažuje spotrebiteľovi uplatnenie svojich práv vyplývajúcich zo smernice 93/13.“

35. Argumentácia žalovaného o údajnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia je neakceptovateľná, pretože súd prvej inštancie sa vyrovnal so všetkými argumentmi. Právo na súdnu ochranu nie je porušené bez ďalšieho tým, že sa nerozhodne podľa predstáv účastníka konania. V konečnom dôsledku žalobca bude mať možnosť svoje právo na plnenie na základe obnovennej možnosti dokazovania plne novo využiť. Naopak, je to práve žalobca, ktorý zvolil neverejný proces, a ktorý skončil rozhodnutím len administratívneho zamestnanca súdu s nežiaducimi účinkami z hľadiska kvality verejného života.

36. Odvolateľ sa dopúšťa recidívy v používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky a namiesto sebareflexie argumentuje, že sa porušil princíp právneho štátu, právo na súdnu ochranu, právo na spravodlivý proces, princíp rovnosti sporových strán. V nezanedbateľnej časti je odôvodnenie odvolania k jednotlivým princípom súhrnom teórie, odkazov na judikatúru a nemožno sa zbaviť pocitu, že sa synergickým spôsobom pokúša vyvolať dojem extrémnej nezákonnosti zo strany napadnutých rozhodnutí.

37. Žalobca vytýka, že sa nekonalo podľa platných právnych predpisov. Obnova konania predstavuje účinný (efektívny) prostriedok ochrany, a ak je naplnený dôvod obnovy konania (rozpor platobného rozkazu s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie), má mať prednosť pred opatrením exekučného súdu, ktorý by nemal v časti neprijateľnej zmluvnej pokuty problematický exekučný titul vykonať. V prípade pochybností aj na otázku, či obnova konania predstavuje účinný prostriedok či predstavuje efektívne opatrenie podľa článok 6 odsek 1, článok 7 odsek 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách môže byť prípadne predmetom prejudiciálneho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Rozdiel je len v tom, že na takomto pravidle nemožno trvať v prípade neprijateľnej zmluvnej podmienky (podstatný dôvod na netrvanie). Odkaz odvolateľa na judikatúru k princípu právnej istoty podľa odvolacieho súdu sleduje odvedenie pozornosti od vážnejšieho problému, ktorým je používanie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žalobca síce spomína judikatúru k princípu *res iudicata*, dokonca uvádza možnosť jeho narušenia (I ÚS 120/2010), no nijako nevysvetľuje, prečo za taký výnimočný a mimoriadny dôvod nepovažuje právoplatné súdne rozhodnutie o neprijateľnej zmluvnej pokute v jeho vlastných veciach (Krajský súd v Prešove sp. zn. 16Co/31/2012, sp. zn. 16Co32/2012 a ii) v spojení s § 53a Občianskeho zákonníka.

38. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že na podmienky obnovy konania má dopadať reštriktívny výklad procesných ustanovení o obnove konania. Taktiež sa nedá súhlasiť s tým, že by súd použil extenzívny výklad. Slová zákona „je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev“ pomerne jasne uvádzajú dôvod obnovy konania a postačuje podľa nášho názoru gramatický výklad na prijatie záveru, že platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom bez vykonania dokazovania, pojednávania na plnenie z nečestnej pokuty proti spotrebiteľovi nezastúpenému v konaní advokátom odporuje početnej judikatúre Súdneho dvora. Súdy v rámci obnovy konania použili adekvátne výkladové pravidlá a tak zabránili neželanému stavu, aby sa do exekučného procesu dostalo problematické rozhodnutie na plnenie z nečestnej podmienky.

39. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Rozdiel je len v tom, že na takomto pravidle nemožno trvať v prípade neprijateľnej zmluvnej podmienky (podstatný dôvod na netrvanie). Odkaz odvolateľa na judikatúru k princípu právnej istoty podľa odvolacieho súdu sleduje odvedenie pozornosti od vážnejšieho problému, ktorým je používanie neprijateľnej zmluvnej podmienky (úrokov z omeškania, ktoré sú nad limitom stanoveným Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a i.).

40. Judikatúra k princípu *res iudicata* uvádza možnosť jeho narušenia (I ÚS 120/2010), no žalobca nijako nevysvetľuje, prečo za taký výnimočný a mimoriadny dôvod nepovažuje právoplatné súdne rozhodnutie o neprijateľnej zmluvnej pokute v jeho vlastných veciach (Krajský súd v Prešove sp. zn. 16Co/31/2012, sp. zn. 16Co32/2012 a ii) v spojení s § 53a Občianskeho zákonníka.

41. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom, že na podmienky obnovy konania má dopadať reštriktívny výklad procesných ustanovení o obnove konania. Taktiež sa nedá súhlasiť s tým, že by súd použil extenzívny výklad. Slová zákona „je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev“ (návrh na obnovu konania bol podaný za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku) pomerne jasne uvádzajú dôvod obnovy konania a postačuje gramatický výklad na prijatie záveru, že platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom bez vykonania dokazovania, pojednávania na plnenie z nečestnej podmienky proti spotrebiteľovi nezastúpenému v konaní advokátom odporuje početnej judikatúre Súdneho dvora. Súdy v rámci obnovy konania použili adekvátne výkladové pravidlá a tak zabránili neželanému stavu, aby sa do exekučného procesu dostalo problematické rozhodnutie na plnenie z nečestnej podmienky.

42. Odvolateľ odvolaciemu súdu vytýka, že porušil jeho Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo na spravodlivý proces.

43. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

44. Všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov musí prihliadať k spravodlivej rovnováhe pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07).

45. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (viď rozsudky ESLP Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 - V, s. 1567, Helle v. Fínsko, 1997 - VIII, s. 2928 a pod.).

46. V predmetnom konaní bol jednou zo strán sporu spotrebiteľ, ktorému v zmysle platnej legislatívy patrí zvýšená procesná ochrana. Odvolací súd osobitne pripomína, že spomínanú zvýšenú ochranu je všeobecný súd spotrebiteľovi povinný poskytnúť z úradnej moci, teda bez ohľadu na to, či je spotrebiteľ pri obrane svojich práv v konaní aktívny alebo nie. Je samozrejmé, že ochrana spotrebiteľa zo strany všeobecných súdov nesmie byť v rozpore s článkom 47 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo mal na pamäti aj tunajší súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného.

47. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

48. Argument porušenia základného práva na spravodlivý proces by bolo možné uznať, ak by tunajší súd v rozsudku náležite nezdôvodnil všetky právne a skutkovo relevantné skutočnosti, ktoré odvolací súd viedli k potvrdeniu napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10C/266/2012.

49. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pri odôvodňovaní rozhodnutia súd prvej inštancie postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Povinnosťou tunajšieho súdu nebolo zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán, najmä pokiaľ nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 76/07 je postačujúce, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

50. Podľa odvolateľa nebol dodržaný spravodlivý súdny proces pri posudzovaní včasnosti podania návrhu na obnovu konania. Ako je z obsahu spisu zrejmé, žalobcovia v základnom konaní neboli zastúpení advokátom a zdá sa, že sami nemajú právnické vzdelanie. Zdá sa tiež, že práve včasnosť podania návrhu na obnovu konania považuje odvolateľ za kruciálny nedostatok procesu obnovy konania. Odvolací súd však nemôže ignorovať kardinálnu prekážku pre úspech odvolania (neprijateľnosť zmluvnej podmienky).

51. Čo sa týka lehoty stanovenej ustanovením § 403 ods. 2 CSP na podanie návrhu na obnovu konania, táto bola podľa názoru odvolacieho súdu zachovaná. Od žalobcov ako bežných spotrebiteľov nemožno vyžadovať, aby sledovali judikatúru Európskeho súdneho dvora a ešte aj posúdili so znalosťou veci,

či určité rozhodnutie uverejnené v úradnom vestníku EÚ je pre povolenie obnovy konania významné alebo nie.

52. Aplikačná prax plne podporuje takýto záver, pretože vôbec nie je ojedinelé, že spotrebiteľ sa mobilizuje až v čase exekučného konania. Treba už len rozlišovať, či nejde práve o prípad spadajúci pod priemerného spotrebiteľa, u ktorého existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že nedokáže vyhodnotiť zmluvné podmienky ako neprijateľné. Zákonite sa natíska otázka, že ak existuje takéto nebezpečenstvo v čase kontraktácie, o čo menšie nebezpečenstvo je v čase doručenia platobného rozkazu.

53. Ako už odvolací súd uviedol, odvolateľ má stále zachovanú možnosť preukázať, že jeho pohľadávka je dôvodná, plynutie času mu umožňuje uplatniť určité práva a pre tak veľkú spoločnosť, akou je odvolateľ, nemôže znovu otvorenie procesu znamenať pri takejto sume žiadnu ujmu. Na druhej strane, ak sa potvrdí, že ide o plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, bude vytvorený priestor pre súdy, aby sa mohli zaoberať naplnením cieľa Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských v zmluvách vyjadreného v článku 6 odsek 1. Len tak Slovenská republika zabráni porušeniu práva Európskej únie.

54. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcej časti odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľa, že neexistuje vecná súvislosť medzi platobným rozkazom a dôvodom na obnovu konania. Súd v rámci obnovy konania výslovne uviedol judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, s ktorou je platobný rozkaz vydaný administratívnym zamestnancom na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky v rozpore. Odvolací súd osobitne poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-618/10, ktorý sa týka problematického procesu, ktorý nie je súladný s požiadavkou skutočnej spravodlivosti pri posudzovaní nekalosti zmluvných podmienok v tzv. rozkaznom konaní, a ktorý úplne potvrdzuje obavy z možného nevykonania ex officio súdnej kontroly v procese bez pojednávania a bez dokazovania.

55. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a nijako sa v odvolacom konaní nezmenili skutkové okolnosti prípadu. Odvolateľ v odvolaní mal možnosť využiť dôvody nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, o ktorých následne rozhoduje odvolací súd. V odvolacom konaní k žiadnej zmene stavu, či už zo skutkového alebo právneho hľadiska, nedošlo.

56. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o negatívnych dôsledkoch povolenia obnovy konania. Naopak, aplikačná prax považuje procesy o obnove konania za výnimočné, v rámci praxe tunajšieho súdu ide o sporadické veci, no za najdôležitejšie treba považovať, že obnova konania môže byť za splnenia zákonných podmienok efektívnym prostriedkom proti neprijateľným zmluvným podmienkam a že sa Slovenská republika vyhne akémukoľvek podozreniu z porušenia újného práva (porušenia článku 6 odsek 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských v zmluvách), ktoré Súdny dvor Európskej únie, napriek tomu, že ide o smernicu, odporučil členským štátom považovať za normy z hľadiska právnej sily na úrovni kogentnej normy vnútroštátneho práva (porovnaj body 50, 51 uznesenia C-76/10).

57. Argument nepreskúmateľnosti by bolo možné uznať, ak by písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

58. Súd poukázal na dôvod povolenia obnovy konania, ktorý spočíva v pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej bol nárok žalovaného uplatnený, a ktorú súd z úradnej moci v rozkaznom konaní evidentne nepodrobil súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok pri posudzovaní žalovaným uplatneného nároku, čím došlo k vydaniu platobného rozkazu v rozpore s vnútroštátnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, komunitárnym právom a ustálenou judikatúrou SD EÚ. Nemožno sa vôbec stotožniť s odvolateľom, že by napadnuté rozhodnutie neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

59. Obsahom práva na súdnu ochranu nie je právo na uznanie právneho posúdenia veci, či na úspech v konaní (II. ÚS 21/04, IV. ÚS 277/05).

60. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil.

61. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).